

عنوان مقاله:

تاثیر اصول زمینه‌گرایی بر روند شکل‌گیری مسکن بومی سیستان

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین‌المللی و ششمین کنفرانس ملی عمران، معماری، هنر و طراحی شهری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

حجت قادری - کارشناس ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد پردیس، ایران

خلاصه مقاله:

با توجه به ازدیاد آلاینده‌ها، استفاده از پایداری و زمینه‌گرایی در معماری افزایش یافته و طراحان درصدد بهینه‌سازی طرح‌ها با توجه به اقلیم و معماری بومی هستند. زمینه و زمینه‌گرایی از دو بعد «فیزیکی» و «انسانی» برخوردار است. رویکرد زمینه‌گرایی از ابتدای تاریخ معماری همراه طراحی معماری و عموماً مالک مثبتی برای ارزیابی آن بوده، از مقبولیت بیشتری برخوردار است. معماری بومی و معماری محلی، در حقیقت بر وجه تعلق معماری بومی به محدوده‌ای تعریف شده از یک مکان و سازگار یان با شرایط محیطی و آب و هوایی تأکید دارد. معماری بومی پاسخی به نیازهای فرهنگی و عوامل محیطی در محدوده معین است. اهداف معماری زمینه‌گرا میتوان به بهسازی و باز زنده سازی بافت‌های تاریخی برای مقاصد گردشگری و اقتصادی، حفظ بافت تاریخی و تداوم روح بافت، آشنایی با روش‌های ایجاد ارتباط بصری سازگار میان ساختمانها و حفظ و تداوم هویت پیشین (خاطره‌های ساکنین و ...) اشاره کرد. روش تحقیق در پژوهش مورد نظر، توصیفی و بر پایه اطلاعات میدانی و اسنادی با شیوه‌تحلیل محتوا برای پاسخگویی به سوالات است. در این نوشتار، ابتدا ویژگی‌های معماری خانه‌های منطقه سیستان مورد بررسی قرار گرفته و سپس عناصر متشکله آن با شاخصه‌های کمی و کیفی معماری مورد مطالعه و تحلیل قرار می‌دهد. براساس شناخت معماری کهن این منطقه و توجه به ساختار این عناصر و براساس فرضیه مطرح شده در پژوهش، در ساختار معماری معاصر و د ربحث معماری اقلیمی نتایج مبنی بر طراحی مناسب با توجه به ویژگی‌های اقلیمی حاصل می‌گردد. به عنوان مثال معماری سیستان برگرفته از شرایط اقلیمی این منطقه است به طوری که بیشتر منازل آن از مصالح بومی شامل ل آب، گل و خشت ساخته شده که سرما و گرما را در خود حفظ می‌کند.

کلمات کلیدی:

معماری بومی، معماری زمینه‌گرا، پایداری، اقلیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1721219>

